

Beste mensen,

Verwonderen heeft met wonder te maken. Een wonder is wat niet gewoon is. Alledaagse dingen zijn gewoon, we vinden dat normaal, natuurlijk. Maar is de natuur wel zo gewoon? Het was pas geleden de langste dag, de tijden van zonsopgang en zonsondergang staan weergegeven op de Sabbatkalender. Dat er orde en regelmaat is, dat de zon op vaste tijden verschijnt en verdwijnt is dat niet wonderlijk? Dat de maan gedurende een maand van half weer vol wordt. De sterrenhemel lijkt een overweldigende massa kleine lichtjes, maar er zit een orde in. Je kunt de Grote Beer steeds in het noorden vinden. Het had bij mij in de buurt deze nacht flink geregend, je zag van de ene dag op de andere dag het groen opfleuren. Als je een boomblad bekijkt dan is het wonderlijk hoe fijn de bladnerven zijn, hoe gedetailleerd zo'n klein stukje natuur is samengesteld. In deze tijd horen we het woord stikstof. Het is bijzonder dat planten die stof nodig hebben en dat zij ons zuurstof geven zodat wij kunnen ademen. Er zit in de natuur een wonderlijke ordening. Het is wonderlijk dat we leven, dat we kunnen denken, kunnen horen zien en voelen, dat we onze belevenissen met anderen kunnen delen. Ondanks die mooie ordening is er ook veel strijd in de natuur. Wat leeft, leeft niet altijd vreedzaam naast elkaar, soms een strijd om leven en dood. Is de natuur wel zo volmaakt?

Komt dit alles zomaar uit de lucht vallen, is het ontstaan met een grote knal, is alles wat er is, zomaar, toevallig?

In de Bijbel wordt gesproken over een schepping. Er wordt verteld over een Schepper die hemel en aarde maakt, als een geordend geheel, niet als een chaos. Een schepping waarin de mens rondwandelt, die in sommige opzichten op de Schepper lijkt. Is dat niet iets om je over te verwonderen? De schepping is bijzonder en wij zijn bijzondere schepselen. Is dat geen wonder?

Goede Sabbat gewenst,
Roel Dijk